

HỒI 22**CÁC HIỆN THẦN THÔNG****Đ**

ã là ngày ba mươi tháng chạp, cũng chính là ngày cuối cùng của một năm.

Mấy tháng này, các nhân vật võ lâm đã được lệnh truyền của Thất Sát Lệnh đều tập trung tại vùng Giang Hán qua một thời gian, còn lại hầu hết đều đã đến Vân Mộng biệt phủ.

Thời gian khoảng giữa giờ ngọ và giờ mùi, đại tuyết vùng Giang Hán tuy đã ngừng rơi nhưng còn ngập cao hơn một thước, trên không mây mù dày đặc, hàn phong lạnh lẽo như cắt da.

Vì khí trời quá xấu, trong Vân Mộng biệt phủ hơn ngàn người võ lâm hào khách đều ở trong tân quán đốt lò để sưởi ấm, bên ngoài vắng lặng chẳng hề thấy một người bộ hành nào.

Đương nhiên cũng có người bên ngoài, dưới trời giá bắc mãnh liệt đi qua các lều được dựng lên làm tân quán trên quảng trường.

Đó là một thanh niên mặc bộ quần áo hòa đồng với màu tuyết, cũng chính là Thất Sát Lệnh phó lệnh chủ Lữ Chính Anh.

Chàng khoanh tay đi qua từng túp lều tuần tra thị sát, nhưng chàng chỉ ở bên ngoài nhìn mà không vào trong.

Những tân quán lâm thời này người ở đều là những nhân vật bình thường trong giang hồ, những nhân vật tương đối có địa vị đều trụ ở những tân quán kiên cố trong Vân Mộng biệt phủ. Còn những tân quán lâm thời thì không phân địa vị, tám người một lều đãi ngọ hưởng thụ hoàn toàn tương đồng, chẳng qua biệt hiệu trước lều không giống nhau mà thôi.

Khi Lữ Chính Anh đi ngang qua lều thứ mười chín thì tấm vải dày che cửa lều vén lên, một lão già xông ra miệng cười nói:

- A! Chào phó lệnh chủ.

Đó là một lão già thấp lùn mình mặc áo bông vải xanh, đầu đội mũ da kéo sụp xuống nửa mặt chỉ thấy cái miệng lớn đầy răng vàng khè, góc tóc của lão bạc phơ.

Một người giang hồ sống đến khi tóc bạc trắng mà cũng chỉ là nhân vật bình thường trong lâm thời tân quán loại này, điều đó làm Lữ Chính Anh bất giác cảm khái vô cùng. Chàng vội vã đáp:

- Lão nhân gia khỏe chứ!

Lão nhân cười khổ:

- “Niên niên nan quá niên niên quá, xứ xứ vô gia xứ xứ gia” (năm nào cũng không qua, năm nào cũng qua, xứ xứ không có nhà, xứ xứ cũng là nhà), người nói ta khỏe hay là không khỏe?

- Lão nhân gia nói đùa rồi.

- Không! Lão hủ nói đều là thực tình.

- Lão nhân gia thực sự cô độc chỉ có một mình?

- Lão gạt người làm gì?

- Kỳ thực, tại hạ cũng giống như lão nhân gia chỉ có một mình

- Lão hủ sao bì được với phó lệnh chủ? Lão hủ đã là phong chúc tàn niên sắp xuống lỗ rồi mà phó lệnh chủ như thái dương mới mọc, thiếu niên đặc chí. Tuy người đã trải qua biến cố phi thường nên chỉ còn lại một mình, nhưng trước mắt người là nhân vật phong vân trong võ lâm, có sư phụ, phụ chấp và hồng phần giai nhân quan hoài đến người. Còn có vô số người khâm phục người, sùng bái người...

- Cũng có không ít người muốn giết ta mới cam tâm.

- Đó cũng là sự thực, nhưng nhìn khắp võ lâm người có đủ lực lượng giết chết người thật không dễ tìm... Tóm lại, bất luận từ góc độ nào mà nói người đều may mắn hơn ta vạn lần.

Lữ Chính Anh chuyển đề tài:

- Lão nhân gia muốn đi đâu?

- Tùy ý, không dấu gì phó lệnh chủ, trong những lâm thời tân quán này quá thực lạnh quá, dù có lò than nhưng lão hủ đã già chịu lạnh không nổi nữa...

- Ta giúp lão sắp xếp đến ở tân quán bên trong được chứ?

- Đa tạ phó lệnh chủ! Thế thì quá tốt!

Ngừng một lát lão lại nói:

- Phó lệnh chủ, nếu người không chê ta không biết tri túc thì lão hủ này còn có hai yêu cầu.

- Xin cứ nói, chỉ cần trong phạm vi có thể của ta thì nhất định không để lão nhân gia thất vọng.

- Thế thì lão hủ đa tạ trước! Yêu cầu thứ nhất là xin phó lệnh chủ khẳng khái đến cùng, để cho ta trú ở đệ nhất hiệu chính thức tân quán.

Đệ nhất hiệu chính thức tân quán chuyên môn chiêu đãi chưởng môn các môn phái trong võ lâm, hoặc là danh nhân võ lâm có địa vị ngang với chưởng môn nhân. Sự hào hoa cùng thiết bị và sự thoải mái của hưởng thụ trong đó so với lâm thời tân quán chẳng khác nào một trời một vực.

Lữ Chính Anh không ngờ lão già lại đề ra yêu cầu này, chàng bất tiện từ chối đành phải gật đầu nói:

- Trong số đệ nhất hiệu tân quán phòng chống hãy còn nhiều, yêu cầu này của lão nhân gia ta đáp ứng!

Mắt lão già sáng lên, miệng nói:

- Đa tạ phó lệnh chủ!

- Nhưng ta cũng có một yêu cầu là lão nhân gia đừng nói với người khác. Bởi vì ai cũng yêu cầu như vậy thì ta không cách nào đáp ứng nổi.

- Đương nhiên! Đương nhiên!

- Yêu cầu thứ hai của lão là gì?

- Yêu cầu thứ hai của ta là hãy bảo lưu vị trí của ta trong lâm thời tân quán.

- Vì sao?

- Bởi vì người trú trong đệ nhất hiệu tân quán đều là người có địa vị trong võ lâm, tuy lão hủ nhận được ân hoài của phó lệnh chủ mới được tới đó nhưng chắc chắn là không thể hòa hợp với họ được, thử tưởng xem ở đó buồn như thế nào?

- Cho nên lão cần bảo lưu vị trí trong lâm thời tân quán để lúc tất yếu có thể quay về lâm thời tân quán tiêu bớt sự phiền muộn?

- Chính phải, chính phải...

Hai người vừa nói vừa đi bất giác đã vòng qua năm cái lều lâm thời tân quán.

Lữ Chính Anh nói:

- Ta đáp ứng yêu cầu thứ hai của lão nhân gia.
- Đa tạ! Đa tạ!
- Lão nhân gia ở lâm thời tân quán số mấy?
- Ta trú ở số mười chín.
- Xin lỗi! Ta hãy chưa được biết tôn tính đại danh của lão nhân gia?
- Lão hủ họ Giả tên Nam Tinh.
- Ô! thì ra là Giả lão nhân gia. Mời Giả lão nhân gia đợi một lát, sau giờ cơm tất có người dẫn lão đến ở đệ nhất hiệu tân quán.

Giả Nam Tinh cười:

- Tốt! Thế lão hủ cáo từ vậy!

Lão chấp tay vái một vái rồi quay mình phóng đi.

o0o

Trú tại đệ nhất hiệu tân quán trừ Giả Nam Tinh là người lai lịch không rõ ràng ra còn có bốn vị nữa, nhân số tuy ít nhưng lại là bốn phái trong lục đại môn phái hiện nay.

Đương nhiên thân phận của chưởng môn nhân Hoàng Sơn phái đã bị vạch trần, lão ta là kẻ đối đầu của Chu Tứ Nương đương nhiên không đến, phái Nga Mi có thể vì đường xa cũng không có người đến.

Hiện giờ bốn vị trú tại tân quán là Thiếu Lâm phái tục gia trưởng lão Khai Bí Thủ Khang Thành, sư đệ của Võ Đang phái chưởng môn nhân Vô Vi chân nhân. Hoàng Sơn phái tục gia trưởng lão Dương Dự Dân và chưởng môn nhân Thiên Đài phái Lưu Nguyên Tự. Bốn vị này không nhất định là đại biểu các phái đến quy phục Chu Tứ Nương, nhưng địa vị của họ trong võ lâm thì Chu Tứ Nương phải dùng lễ quý khách mà đãi họ.

Màn đêm phủ xuống, Vân Mộng biệt phủ bắt đầu dọn ra bữa cơm tối vô cùng thịnh soạn.

Những nhân vật giang hồ bình thường trú tại lâm thời tân quán mỗi một lều dọn một bàn tiệc, còn người của chính thức tân quán nhân số không đông, do đó bữa cơm giao thừa họ cùng ngồi với người của Thất Sát Lệnh.

Ngọc Phụng sánh của Vân Mộng biệt phủ đêm nay hiện vẻ náo nhiệt lạ thường làm cho lòng người cảm thấy say say.

Bởi vì trong Vân Mộng biệt phủ của Chu Tứ Nương vốn như một nữ nhi quốc, buổi thanh hội này đã là bữa cơm giao thừa, đương nhiên trừ những người luân phiên trực gác ra tất cả các nữ kiếm sĩ cũng đều tham dự.

Phía đầu đại sảnh bày hai vị trí, chính phó lệnh chủ của Thất Sát Lệnh, Truy Hồn, Đoạt Mệnh hai người sứ giả, chính phó tổng quản, Hộ Giá song tướng vừa vịn ngồi một bàn. Còn vị trí kia là bốn vị khách mời đại diện cho bốn môn phái.

Lúc bắt đầu nhập tiệc bỗng người gác trực khế đến bên Lữ Chính Anh nói nhỏ:

- Khải bẩm phó lệnh chủ, có một lão nhân họ Giả nói lão ta muốn đến đây.

Lữ Chính Anh nhíu mày, quay đầu sang nói nhỏ với Chu Tứ Nương vài câu, Chu Tứ Nương gật đầu. Lữ Chính Anh dặn người gác:

- Sang bên đó bày một chỗ ngồi rồi mời Giả lão nhân gia tới.

Chu Tứ Nương hỏi:

- Người có cảm thấy người họ Giả rất khả nghi hay không?

Chính Anh tuy cảm thấy lão nhân đó hơi có chút khả nghi, nhưng không thấy được chỗ nào đặc biệt, chàng khế lên tiếng:

- Lệnh chủ đã thấy ông ta rồi?

- Phải, ta cải trang thành một hoàng y nữ kiếm sĩ đi xem ông ta.

Lúc này người gác lại trở lại:

- Khải bẩm phó lệnh chủ, vị họ Giả không chịu tiến vào còn nói năng rất là không khách khí.

Câu nói này thu hút sự chú ý của các tân khách có mặt trên bàn tiệc.

Lữ Chính Anh hỏi:

- Ông ta nói gì?

- Vị họ Giả nói: Ông ta là một trong những khách quý đặc biệt, lệnh chủ và phó lệnh chủ mời những khách đặc biệt khác mà không mời ông ta làm ông ta cảm thấy mất mặt, cho nên ông ta mới tự chạy tới yêu cầu...

- Ta chẳng phải đã đáp ứng yêu cầu của ông ta rồi sao?

- Nhưng ông ta lại nói phó lệnh chủ không biết kính lão tôn hiền, không tự mình đến cửa lớn tiếp rước ông ta, cho nên ông ta vẫn không chịu vào.

Lữ Chính Anh nhìn Chu Tứ Nương cười khổ:

- Lệnh chủ, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, hay là để Lữ Chính Anh đi tiếp rước ông ta vào vậy!

- Cũng được.

Lữ Chính Anh đi đến cửa lớn của Ngọc Phụng sảnh thấy Giả Nam Tinh đứng trên bực cấp dưới hàn phong lạnh lẽo.

Có lẽ ăn mặc quá mỏng ngăn không nổi hàn phong thấu xương, dù ông ta vẫn đứng thẳng nhưng toàn thân vẫn phát run.

Lữ Chính Anh và người gác đã tới cổng nhưng không biết ông ta không nghe thấy hay cố ý giả bộ mà vẫn không có một cử động nào.

Người gác kêu:

- Lão gia, phó lệnh chủ của chúng tôi đã tự thân ra đón ngài!

Lúc này Giả Nam Tinh mới từ từ quay mình lại, cười nói:

- Phó lệnh chủ thật là đại nhân đại lượng, vừa rồi lão hủ thất lễ người chẳng những không nổi giận mà lại còn thân tự đến tiếp ta.

- Đâu dám, vừa rồi vì tại hạ bận nhiều việc, nghinh tiếp hơi chậm xin Giả lão nhân gia lượng thứ.

Chàng đưa tay ra hiệu:

- Mời lão nhân gia!

Hai người vừa bước vào Ngọc Phụng sảnh, tất cả ánh mắt đều chiếu vào Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh vẫn giữ vẻ ung dung tự nhiên, không hề cảm thấy khó chịu. Lão ta hướng sang từng người thi lễ nói:

- Rất xin lỗi, để cho chư vị chờ lâu.

Bốn vị khách cùng lên tiếng:

- Không dám! Lão nhân gia, mời ngồi!

Trong bốn vị quý khách niên kỷ lớn nhất là Thiếu Lâm phái tục gia trưởng lão Khang Thành cũng không quá năm mươi mấy tuổi, cho nên so với Giả Nam Tinh tóc râu đều bạc thì họ hãy coi như trẻ hơn, do đó đều tôn xưng Giả Nam Tinh là lão nhân gia.

Giả Nam Tinh vừa đứng đó mắt nhìn bàn tiệc rồi nói:

- Chỗ ngồi của quý vị chắc đã chia ngôi thứ?

Trong bốn người quý khách chỉ có Thiên Đài phái Nhất Tự Kiếm Lưu Nguyên Tự là có thân phận chưởng môn một phái, nhưng thực tế ngôi đầu bàn tiệc lại là người có tuổi lớn nhất trong bốn người là Thiếu Lâm phái tục gia trưởng lão Khang Thành.

Ngôi phía bên trái là Lưu Nguyên Tự gật đầu đáp:

- Chính phải, chính phải!

Giả Nam Tinh cười nói:

- Phải rồi! Lữ phó lệnh chủ đây tuổi còn rất trẻ đã biết kính lão tôn hiền, chư vị đều là nhân vật lãnh đạo một phương của võ lâm hiện nay, nếu cả đạo lý này cũng không biết thì...

Lão ta cười khan không nói nữa, từ từ ngồi xuống.

Nhưng mông chưa chạm ghế thì Khang Thành ngồi ở đầu bàn tiệc giơ tay ngăn lại:

- Giả lão nhân gia, chúng ta hãy đổi chỗ ngồi!

Chỗ ngồi của Giả Nam Tinh sắp bên phải Hoàn Sơn phái tục gia trưởng lão Dương Dự Dân, cách chỗ ngồi đầu bàn tiệc của Khang Thành rất gần cho nên Khang Thành vừa đưa tay đã ngăn được Giả Nam Tinh rồi.

Câu nói vừa rồi của Giả Nam Tinh là ý tại ngôn ngoại, chính là muốn ngôi chỗ đầu bàn tiệc, nhưng khi Khang Thành chủ động muốn đổi chỗ ngồi với lão, lão lại giả bộ hồ đồ nói:

- Khang đại hiệp có ý gì?

Khang Thành giống như chim ưng cắp gà, đem Giả Nam Tinh ấn ngay vào chỗ của mình cười nói:

- Không có ý gì, trong năm người chúng ta tuổi của lão nhân gia lớn nhất.

Nói xong tự mình ngồi vào chỗ của Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh nói:

- Thế thì hay lắm, cái khác ta không dám nói, luận về tuổi tác quả thực ta là người cao nhất ở đây lý ra ngồi ở vị trí này mới đáng.

Lão hươu sang Lữ Chính Anh nói:

- Đa tạ phó lệnh chủ! Mời phó lệnh chủ hãy ngồi.

Nói xong cầm ly rượu đứng lên nói lớn:

- Chư vị, vì lão hủ mà làm cho chậm trễ không ít thời gian quý báu của chư vị, lão hủ biểu thị khiêm ý xin phạt trước ba ly sau đó kính toàn thể các vị một ly.

Nói xong quả nhiên cạn liền ba ly, mới nâng ly thứ tư nói:

- Ly này xin kính cáo chư vị đồng đạo, lão hủ cạn trước.

Nói xong lại ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Toàn thể quần hào cũng cạn ly, thế là Giả Nam Tinh lại ngồi xuống.

Có lẽ Lữ Chính Anh kính lễ đối với Giả Nam Tinh là một sự kính lão tôn hiền, bốn vị đại biểu tứ đại môn phái đối với Giả Nam Tinh tự nhiên cũng có lễ.

Khang Thành cầm lấy bình rượu rót đầy ly cho Giả Nam Tinh, cười nói:

- Giả lão nhân gia, Khang mạo kính lại ngài một ly.

Ông ta nói rất khách khí, nhưng thủ pháp rót rượu của ông ta lại ngầm hiện thủ đoạn.

Vẻ mặt ngoài ông ta rót rượu không có gì đặc biệt cả, nhưng rượu vừa đổ vào ly thì ly rượu ấy như chịu sức ép ngàn cân từ từ khảm sâu vào mặt bàn.

Khi ly rượu đã đầy thì cả ly rượu đã khảm chặt vào trong mặt bàn, mép ly rượu vừa vịn ngay với mặt bàn.

Khang Thành chẳng những biểu diễn được sự thâm hậu của võ công mà vẻ kính lực cũng thật là tuyệt diệu.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều chiếu vào mặt Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh thần sắc có vẻ ngượng ngùng, nói nhỏ:

- Kỳ quái? Sao cái bàn này mềm như đậu hũ vậy?

Tiếp đó lão nhìn Lữ Chính Anh cười khổ nói:

- Phó lệnh chủ, ly rượu này lão hủ không có phúc để uống đành phải chuyển kính phó lệnh chủ vậy.

Nói xong tay hữu của lão khẽ vỗ lên mặt bàn, ly rượu khảm sâu trong mặt bàn nhảy vọt lên. Giả Nam Tinh khẽ đưa tay đẩy dứt ly, ly rượu bay tới trước mặt Lữ Chính Anh.

Lúc này toàn thể quần hào đều nhất tề chăm chú xem màn biểu diễn ở đầu bàn tiệc. Khi ly rượu bay tới trước mặt Lữ Chính Anh chàng cười nói:

- Tiểu khả niên kỷ còn nhỏ, Giả lão nhân gia hãy hưởng nó vậy!

Chàng khẽ phẩy tay phải, ly rượu lại bay sang trước mặt Giả Nam Tinh. Sự bình ổn và kinh lực của chàng không hề thua sút Giả Nam Tinh.

Toàn thể quần hào đều buột miệng kêu:

- Hay quá.

Giả Nam Tinh cười nói:

- Phó lệnh chủ nói không sai, người không có công không dám thụ lộc, ly rượu này lão hủ đành phải trả lại vậy.

Lão phẩy tay một cái, ly rượu bên người lão lại bay trở về trước mặt Khang Thành, nhưng ly rượu bay vùn vụt không chậm như lúc nãy nữa. Tuy thế nó vẫn bảo trì được sự bình ổn, rượu trong ly không sánh ra ngoài một giọt.

Khi Giả Nam Tinh dùng diệu thủ làm ly rượu từ trong bàn nảy bật lên, mặt mũi Khang Thành hiện rõ vô cùng khó coi. Nhưng lúc này Khang Thành đành phải nghiêm túc tập trung toàn lực giơ tay nhắm hướng ly rượu bắn tới phẩy một cái, cái phẩy tay này đã hiện rõ song phương công lực cao thấp rồi.

Chỉ thấy ly rượu bay nửa chừng thì dừng lại nhưng do công lực Khang Thành không ước lượng kỹ, khi ly rượu bị cản lại thì rượu trong ly trào ra ngoài không ít, điều đó làm Khang Thành thẹn đỏ mặt.

Nói thì chậm việc thì nhanh, khi ly rượu bắn tới khẽ ngừng lại cũng chính là lúc mặt Khang Thành đỏ lên, ly rượu ấy lại đột nhiên hướng mặt Khang Thành vọt tới.

Do thế quá gấp, cự ly gần đã bức Khang Thành không kịp nghĩ nhiều bèn há miệng cắn lấy ly rượu.

Ly rượu đó thật là kỳ quái, khi Khang Thành há miệng ra để cắn thì ly rượu bể tan, rượu văng tung tóe. Khang Thành chẳng những không tiếp được ly rượu mà còn bị rượu văng ướt người. Giả Nam Tinh cười ha hả nói:

- Khoang đại hiệp uống rượu quả thật cao minh hơn người.

Khang Thành vừa mắc cỡ vừa giận bèn đứng dậy, nhìn Giả Nam Tinh nói:

- Họ Giả kia, đừng vội đắc ý. Có giỏi chúng ta hãy tỷ thí bằng quyền cước xem sao.

- Người có thân phận thế nào mà đòi tỷ thí với ta.

- Đương nhiên là thân phận Thiếu Lâm tục gia trưởng lão.

- Đừng có tự khi người, trước tiên người hãy lột mặt nạ của người ra đã.

Khang Thành ngạc nhiên:

- Người nói vậy có ý gì?

- Người lột mặt nạ ra thì sẽ biết!

Khang Thành cười nhạt nói:

- Không sai! Trên mặt ta đang đeo mặt nạ da người, nhưng ta không thích gỡ xuống, người làm gì được ta?

Đương nhiên ta bắt tất phải làm gì, nhưng đây là trọng địa của Thất Sát Lệnh Chu lệnh chủ. Người giả mạo thân phận của Thiếu Lâm tục gia trưởng lão trà trộn vào nơi đây. Ta nghĩ Chu lệnh chủ và Lữ phó lệnh chủ sẽ không bỏ qua người đâu.

Tiếp đó, quay sang Chu Tứ Nương và Lữ Chính Anh nói:

- Lệnh chủ, phó lệnh chủ! Các vị nói phải không?

- Không sai! Chu Tứ Nương lạnh lùng gật đầu.

Khang Thành nói:

- Phải! Lão họ Giả là cái gì biến ra cũng nên giới thiệu một chút.

Giả Nam Tinh nói:

- Giả Nam Tinh chính là Giả Nam Tinh, không phải đồ giả!

Khang Thành hừ một tiếng nói:

- Chu lệnh chủ muốn biết lai lịch chân thực của người.

- Cái đó Giả mỗ sẽ giới thiệu rõ ràng trước lệnh chủ và phó lệnh chủ. Bây giờ nên nói chuyện của chính người.

- Chuyện của ta không có liên can với người.

Nói xong lại ngồi xuống.

Giả Nam Tinh nhìn Lữ Chính Anh:

- Phó lệnh chủ, có cần lão hủ ra tay hay không?

Chu Tứ Nương nói:

- Đa tạ lão trượng, việc này để chúng tôi xử lý tương đối thích hợp hơn.

Giả Nam Tinh gật đầu nói:

- Phải! Lão hủ cũng có ý này.

Chu Tứ Nương nhìn Khang Thành, trầm giọng nói:

- Các hạ với bộ mặt nạ này lại lừa gạt được bao con mắt của bản môn, về phương diện này các hạ coi như đã là một vị cao nhân rồi.

Khang Thành cười nói:

- Đa tạ quá khen!

Chu Tứ Nương nói với Lữ Chính Anh:

- Chính Anh, việc này nhờ đến người nhọc sức một phen.

- Chính Anh nhận lệnh.

Chu Tứ Nương trầm giọng:

- Nhớ lấy, phải sống!

Lữ Chính Anh nhìn Khang Thành:

- Mời!

Khang Thành lạnh lùng nói:

- Phó lệnh chủ thân tự hạ trường chỉ giáo, quả thực vô cùng vinh hạnh đối với tại hạ. Nhưng tại hạ phải làm rõ một nghi vấn về vị họ Giả này mới được.

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Được! Hãy hỏi đi khi còn sớm.

- Giả lão đầu, tại sao người nhận ra ta đeo mặt nạ.

- Ta chẳng thấy sự sơ suất nào trên mặt người, nhưng ta lại thấy đặc trưng trên tay người.

- Trên tay ta có đặc trưng gì?

- Tay người chẳng có đặc trưng gì, nhưng trên tay của Khai Bí Thủ Khang Thành lại có một đặc trưng rất rõ rệt, đó chính là tay trái của ông ta vốn có một ngón tay mọc dư, vì luyện võ công không tiện lợi nên mới chặt ngón tay đó đi, do đó bên ngón tay cái có để lại một vết sẹo rất rõ.

Khang Thành cười khổ:

- Ô! Hóa ra là như thế!

Giả Nam Tinh cười nói:

- Người quá sơ suất đã muốn mạo xưng tại sao lại không chuẩn bị chút công phu.

- Đa tạ các hạ chỉ điểm, lần sau ta sẽ không phạm sai sót này nữa.

- Đêm nay người đã đâm đầu vào lưới thì làm gì có lần sau nữa.

Lữ Chính Anh tiếp:

- Bằng hữu, đừng kéo dài thời gian nữa, mời!

Khang Thành cười:

- Tại đây?

- Không sai!

Bỗng nhiên trong đại sảnh vang lên một tiếng hét:

- Bằng hữu, người khi người quá đáng!

Một tiếng nói khác vang lên:

- Ta khi phụ người thì sao nào?

Rầm một tiếng cái bàn đã lật, chỉ thấy hai hán tử mặc khinh trang bắt đầu động thủ đánh nhau âm âm.

Khang Thành giả mạo giận dữ quát:

- Hai người các người điên rồi à?

Hai hán tử đang ác đấu hình như có liên hệ với hãn cho nên hãn phi thân bổ tới, nhưng bị Lữ Chính Anh chặn lại:

- Bằng hữu, chuyện đó không có can hệ đến người...

Giả Nam Tinh cười nói:

- Trò này không đủ cao minh. Bằng hữu, người nghĩ xem đây là nơi đâu mà tùy tiện như vậy.

Lúc này hai hán tử càng đấu càng hung mãnh, làm cho hiện trường gần đó lộn xộn cả lên.

Tình hình này làm cho Chu Tứ Nương nhướng mày, trầm giọng quát:

- Hộ giá song tướng, bắt hai tên đó cho ta!

Lâm Trung, Lâm Dũng hai người ứng tiếng phóng tới hai người kia. Lúc này Khang Thành giả mạo đã đấu với Lữ Chính Anh rồi.

Thân thủ của Khang Thành giả cũng rất cao minh, dù Lữ Chính Anh có tấn công mau lẹ và lợi hại tới mấy y cũng giữ vững được thế thủ, trong thời gian ngắn hai người vẫn giằng co.

Lữ Chính Anh nói:

- Người là gì của Thuần Vu Khôn?

Khang Thành giả nói:

- Có bản lĩnh gỡ mặt nạ ta ra thì biết liền!

- Các hạ! Nếu sau mười chiêu không cho người nằm xuống thì ta không xứng với tên Lữ Chính Anh nữa.

Lúc này Lữ Chính Anh vừa chuyển dịch đến trước mặt Vô Vi chân nhân của phái Võ Đang, lưng quay lại phía ông.

Nói thì chậm việc thì nhanh, Lữ Chính Anh nói còn chưa dứt lời thì Vô Vi chân nhân tay cầm ly rượu uống, chăm chú nhìn đấu trường. Đột nhiên dùng thủ pháp nhanh khôn tả đem ly rượu trong tay đánh vào đại huyệt linh đài sau lưng Lữ Chính Anh, Thiên Đài chưởng môn nhân Lưu Nguyên Tự, Hoàn Sơn phái tục gia trưởng lão Dương Dụ Dân cũng cơ hồ đồng thời phát động, nhất tề dùng ly rượu làm ám khí phóng vào huyệt Chỉ Nhược trên người Lữ Chính Anh.

Vô Vi chân nhân do gần Lữ Chính Anh nhất đã chiếm được tiện nghi, ly rượu rời khỏi tay thì năm ngón tay cũng giương ra chụp vào vai hữu Lữ Chính Anh. Tình huống này dù cho Lữ Chính Anh thân thủ cao mấy cũng phải lạnh mình, tay chân rối loạn.

Do đối phương bốn người cơ hồ bốn mặt đánh tới, mà bốn người võ công lại rất cao, lại đột kích bất ngờ. Do đó làm cho Lữ Chính Anh không còn đường tránh né, đành thi triển công phu rút xương cốt, làm cho thân thể đường đường cao bẩy thước vụt thâu nhỏ lại.

Thân pháp này của Lữ Chính Anh làm cho sự liên thủ mười phần chắc ăn chín của bốn người phải lạc không, mà suýt chút nữa bốn người đánh trúng lẫn nhau.

Nhưng họ đều không phải là tay tầm thường, tuy đã lỡ tay nhưng thân thể công lại kịp thời, tránh khỏi cục diện tàn sát lẫn nhau.

Chỉ trong khoảng thời gian chậm lại đó, Lữ Chính Anh đã dùng một thức Dạ Chiếu Bát Phương vụt đứng thẳng lên, quát:

- Đồ chuột thối tha vô sỉ!

Đối phương bốn người bị tiếng quát của chàng làm chấn động thoái lùi lại, bàn ghế đổ hàng loạt, bốn người trụ lại đứng nguyên vị.

Lữ Chính Anh đánh lùi bốn người xong đã rút trường kiếm, trầm giọng quát:

- Các người hãy rút binh khí, ta cho các người một cơ hội công bình.

Mãi đến giờ, quần hào mới chú ý thấy trong tay trái của Lữ Chính Anh đã kẹp một chiếc mặt nạ da người mỏng dính.

Thì ra trong lúc chàng dùng thức Dạ Chiếu Bát Phương, chàng đã dùng thủ pháp nhanh khôn tả lột được mặt nạ của Khang Thành giả, quần hào bên cạnh đều chú ý nhìn diện mục thật của Khang Thành giả.

Hóa ra Khang Thành lại là một người thanh niên nho nhã. Trong quá khứ không có ai phát giác trong Vô Địch Bảo lại có người thanh niên thân thủ cực cao này, do đó quần hào không ai biết lai lịch của y.

Đồng thời có một chuyện mà cũng khiến người ta kinh ngạc.

Đó chính là hai hán tử đang sinh sự, cự chiến cùng Lâm Trung, Lâm Dũng huynh đệ đánh cầm đồng ngang sức.

Chu Tứ Nương phái hộ giá song tướng để đối phó với hai tên tiểu mao tặc sinh sự, tưởng rằng phái hộ giá song tướng coi như giết gà mà lại dùng dao mổ trâu, sẽ bắt được ngay tức khắc.

Nhưng trên thực tế hai tên giặc cỏ này không giản đơn chút nào, dù họ rơi vào thế hạ phong nhưng Lâm Trung, Lâm Dũng muốn trong thời gian ngắn chế phục được họ cũng không phải dễ.

Giả Nam Tinh bồng quát:

- Khoan đã!

Do sự biểu hiện đột xuất của Giả Nam Tinh, dù quần hùng hãy chưa có người biết lai lịch của ông ta nhưng thái độ đối với ông ta từ khiêm cung chuyển sang tôn kính xuất phát từ nội tâm.

Giả Nam Tinh nhìn Khang Thành giả, trầm giọng nói:

- Người là thủ hạ thế nào của Thuần Vu Khôn?

Người thanh niên hừ một tiếng nói:

- Nếu người nói ra thân phận thực sự của người thì ta mới nói lai lịch chân thực của ta.

- Lúc này người hãy còn dám ra giá với ta!

- Người của Vô Địch Bảo không gì không dám làm.

- Tốt! Nể một phần hào khí của người, ta có thể nói lai lịch của ta...

Câu nói này làm tất cả mục quang đều chiếu về phía ông ta.

Giả Nam Tinh cười hỏi Lữ Chính Anh:

- Chắc người đã lỡ mờ biết được ta là ai?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Ta nghĩ lão nhân gia chình là vị Quý tiền bối sư phụ?

- Nếu người mà còn không nghĩ ra thì chắc phải phạt đòn người!

Chẳng những Lữ Chính Anh cảm thấy hưng phấn khôn tả, cả mẫu tử Chu Tứ Nương cũng cảm thấy bất ngờ. Chu Á Nam tựa như con bách linh điểu, cười nói:

- Sư phụ, sớm muộn gì cũng đã tới đây rồi, vậy mà hãy còn đóng kịch nữa.

Nói xong nàng ôm lấy sư phụ.

Giả Nam Tinh đẩy nàng ra nói:

- A Đâu, bây giờ không phải lúc nhõng nhẽo.

Ông đưa mắt nhìn người thanh niên hỏi:

- Bây giờ người đã biết ta là ai chưa?
- Người... người chính là Kiếp Dư Sinh?
- Không sai! Nếu các người là đồ đệ của Thuần Vu Khôn thì phải gọi ta một tiếng sư tăng tổ mới phải!
- Bọn ta chỉ biết có bảo chủ, cả danh xưng của sư phụ cũng không có nói chi đến sư tổ, sư tăng tổ.
- Như vậy các người chỉ là thủ hạ được Thuần Vu Khôn bí mật đào luyện?
- Đúng! Bọn ta chỉ là sát thủ phụ trách giết người.

Một tiếng hú vang lên làm cho người thanh niên biến sắc, Lâm Dũng đã đâm chết một trong hai người hán tử mặc khinh trang.

Giả Nam Tinh bình tĩnh hỏi:

- Hai người đó đều là sát thủ?
- Không sai!
- Các người đến đây bao nhiêu người?
- Sáu người, người đã thấy rồi đấy.
- Ta muốn biết tường tận.
- Người tưởng ta sẽ nói cho người biết sao?
- Sát nhân giả tử, người có hiểu không?
- Ta chỉ biết giết người!

Chu Tứ Nương bỗng lên tiếng:

- Được! Ta cho người nếm mùi vị bị giết! Chính Anh, giết bốn tên này cho ta!
- Vâng, lệnh chủ! Chính Anh muốn hỏi họ vài câu.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn những người mạo xưng nói:

- Ba người các người đã bị lộ rồi, sao không gỡ mặt nạ xuống?

Người thanh niên lúc đầu nói:

- Được! Các vị hãy gỡ bỏ mặt nạ để xem hãn làm gì được?

Người thanh niên này hiển nhiên là thủ lĩnh trong bốn người, gã vừa nói xong ba người kia đều gỡ mặt nạ. Không sai, ba người còn lại cũng là thanh niên

chừng hai mươi tuổi, bốn người này tuy diện mạo không giống nhau, nhưng có một điểm giống là sắc mặt âm trầm và mục quang sắc xảo.

Lữ Chính Anh hỏi:

- Thuần Vu Khôn đào luyện tất cả bao nhiêu người sát thủ như các người?
- Không ít hơn nữ kiếm sĩ của các người!

Một người nói tiếp:

- Mà võ công của mỗi người bọn ta đều cao hơn nữ kiếm sĩ của các người...
- Điểm này ta tin!

Người thanh niên lúc đầu nói:

- Điều đó hiển nhiên!

Lữ Chính Anh nói:

- Đợi lát nữa chúng ta thử võ công thì biết liền, nói cho ta biết các người xưng hô thế nào?

- Bọn ta không cần tính danh mà dùng tự hiệu để nhận biết, điểm này cũng tương đồng với nữ kiếm sĩ của các người.

- Thế thì số hiệu của các người?

Người thanh niên lúc đầu nói:

- Ta số bảy, ba người kia số tám, chín, mười.

Giả Nam Tinh hỏi:

- Như thế các người là tinh anh trong số sát thủ của Thuần Vu Khôn đào luyện ra?

Giả Nam Tinh tiếp:

- Số hiệu của các người còn chia ra Thiên, Địa Huyền Hoàng.

Số bảy đáp:

- Bọn ta đều ở chữ Thiên, nhưng sự phân biệt Thiên Địa Huyền Hoàng chỉ để dễ quản lý mà thôi, chứ không vì võ công cao thấp mà phân.

Tiếp đó lại đột ngột hỏi:

- Các người dường như biết rất nhiều?

Giả Nam Tinh cười cười nói:

- Kỳ thật cũng chẳng qua biết chút ít này mà thôi.

Tên số bảy cười nhạt rồi ra ám hiệu, bốn người đồng loạt rút kiếm rồi vây Lữ Chính Anh vào giữa.

Lữ Chính Anh nhìn tên số bảy cười hỏi:

- Các người đến đây là có mục đích gì?

- Lữ Chính Anh, người hỏi như thế thì không thông minh lắm đấy.

Tên số tám nãy giờ yên lặng, bỗng cười nhạt nói:

- Người nghĩ xem, một sát thủ đến đây để làm gì chứ?

Lữ Chính Anh buột miệng nói:

- Phải, quả thật là ta hỏi hơi thừa!

Giả Nam Tinh bỗng dùng chân khí truyền âm nói:

- Chính Anh, hãy nhớ lúc chúng ta ở Thiên Tâm Cốc ta có nói gì với người chứ?

- Lời gì ạ?

- Chính là câu thế gian có người kiếm pháp cao minh hơn ta.

- Người mà sư phụ muốn nói chình là bọn người này?

- Không! Kể lúc đó ta muốn nói chính là Thuần Vu Khôn...

Tên số bảy thấy hai người dùng chân khí truyền âm nói chuyện với nhau, bất giác quát hỏi:

- Các người đã nói xong chưa?

Giả Nam Tinh cười nói:

- Người đừng hống hách, ba chiêu mà Thuần Vu Khôn truyền cho các người thì chẳng làm gì được ở đây đâu!

Lữ Chính Anh bất giác ngơ ngác:

- Sư phụ, bọn họ chỉ có ba chiêu kiếm pháp thôi sao?

Giả Nam Tinh nói:

- Bọn họ mỗi người chỉ biết ba chiêu, ba chiêu của người này khác người kia, nếu bọn họ đồng loạt thi triển thì địch thủ không chết cũng bị thương...

Chu Tứ Nương chen lời nói:

- Lão gia, hai kẻ vừa rồi bị hộ giá song tướng giết, dường như không thi triển tuyệt chiêu gì.

Giả Nam Tinh gật đầu nói:

- Phải! Đó là vì hộ giá song tướng không phải là mục tiêu đối phó lần này của bọn họ mà hiệu lệnh của Thuần Vu Khôn lại nghiêm, không phải là địch thủ chủ yếu phải đối phó lúc chưa được phép kẻ nào tiết lộ ba tuyệt chiêu đó ra sẽ bị xử chết, vì vậy hai kẻ vừa rồi có hơi oan uổng.

Chu Tứ Nương nhú mày hỏi:

- Vậy mục tiêu chủ yếu của bọn chúng là ai?

Giả Nam Tinh cười nói:

- Với Thất Sát Lệnh các vị mà nói là chính phó lệnh chủ và hai nữ nhi của lệnh chủ.

Tên số bảy chen lời cười nhạt nói:

- Lão nhi biết nhiều thật đấy!

Giả Nam Tinh cười nhạt nói:

- Vì vậy, ta nói người chẳng có gì đáng coi là bí hiểm cả.

Tiếp đó dùng chân khí truyền âm hỏi Lữ Chính Anh:

- Chính Anh, hiểu ý của ta không?

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Đồ nhi vẫn không hiểu!

- Ý ta đơn giản thôi, người phải toàn lực ứng phó không được xem thường địch thủ dù chỉ một chút.

- Đồ nhi sẽ cẩn thận!

- Ta sẽ canh chừng ở bên cho người, mong rằng không cần đến ta xuất thủ.

Lúc này tên số bảy đã không còn nhẫn nại được nữa, nhướng mày lên nộ quát một tiếng:

- Xông lên!

Ngay lập tức ánh sáng lạnh buốt lóe lên vun vút, bốn trường kiếm nhất tề nhắm Lữ Chính Anh vút tới.

Bốn trường kiếm tuy đồng thời phát động nhưng góc độ tiến công, bộ vị, chiêu thức của mỗi trường kiếm đều khác nhau, rất hiểm ác và chớp nhoáng.

Rõ ràng là bọn họ muốn tốc chiến tốc thắng, vì vậy mỗi người đều sử dụng chiêu thức trong tam chiêu tuyệt nghệ.

Nhưng chỉ trong một chớp mắt, mọi người nhìn thấy những hào quang lạnh buốt lóe lên giao nhau, rồi vang lên những tiếng phụt phụt không khốc. Sau đó không khí trở lại tĩnh lặng. Mọi người định thần nhìn lại thì thấy Lữ Chính Anh đang cầm ngang trường kiếm, tư thế oai nghi như thiên thần đứng tại chỗ, còn trên lưỡi kiếm thì thấm đẫm máu tươi đang nhỏ xuống thành giọt.

Kiểm pháp của Lữ Chính Anh quả thật quá nhanh, nhanh đến nỗi khi đối phương bị giết chết thì thể vẫn còn nguyên thế đứng thẳng, vẫn không ngã đổ xuống.

Giả Nam Tinh, Chu Tứ Nương, chính phó tổng quản, hộ giá song tướng vui sướng vây lấy Lữ Chính Anh, Giả Nam Tinh cười nói:

- Chính Anh, không bị thương gì chứ?

- Không sao cả, chỉ vài vết sướt nhẹ mà thôi. Sư phụ, đồ nhi thật kém tài. Nếu không có sư phụ nhắc nhở trước phải dùng toàn lực ứng chiến thì có lẽ bây giờ không phải là bọn họ mà là đồ nhi đã nằm dưới đất rồi.

- Không phải ngươi yếu kém, mà là thủ đoạn của Thuần Vu Khôn quá ác hiểm.

Lúc này Chu Á Nam đã đến sát gần Lữ Chính Anh, dùng ngón tay khều nhẹ vết thương trên vai trái Lữ Chính Anh, đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Vết thương này mà bảo là nhẹ ư?

Chu Tứ Nương vội thét lên:

- Lâm Trung, mau dùng Kim Sang dược băng bó cho phó lệnh chủ.

Lập tức Lâm Trung và Lưu Tử Kỳ liền mau chóng băng bó vết thương cho Lữ Chính Anh.

Chu Tứ Nương liền chỉ bảo các thủ hạ và tân khách còn lại:

- Thanh lý hiện trường, sắp xếp lại bàn tiệc, bữa cơm tất niên tiến hành như thường lệ.

Người đồng cùng làm, không mất bao lâu hiện trường đã được dọn sạch sẽ, bàn tiệc được sắp xếp lại.

Sau khi nhập tiệc, người đầu tiên được mọi người kính tể là Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Sư phụ, tại sao sư phụ không nói rõ trước khi sự việc xảy ra mà dùng cái tư thế này đùa giỡn với bọn đồ nhi?

Giả Nam Tinh cười nói:

- Nếu ta không dùng cái tư thế này thì sáu tên tiểu tử đó làm sao xuất hiện nguyên hình chứ.

Chu Á Nam chen lời cười nói:

- Hóa ra là sư phụ đã sớm biết lai lịch của bọn họ.

Giả Nam Tinh nói:

- Ta cũng không hoàn toàn biết hết, chẳng qua là cảm thấy bộ dạng của bốn vị khách đặc biệt này hơi khác lạ mà thôi.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Đúng rồi, không biết bốn vị khách đặc biệt thật sự có phải đã từng đến rồi hay không?

Giả Nam Tinh thở dài nói:

- Xem ra chín phần mười hung nhiều cát ít.

Chu Tứ Nương liền hỏi:

- Ý của lão gia là cho rằng bốn vị khách đó đã gặp phải độc thủ của bốn sát thủ này?

Giả Nam Tinh gượng cười nói:

- Chỉ mong sự suy đoán của ta đừng đúng!

Chu Á Nam chen lời hỏi:

- Sư phụ, tính danh của sư phụ bây giờ là tính danh thật hay là giả?

Giả Nam Tinh cười nói:

- Cái tên Giả Nam Tinh của ta là đồ thật đấy.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Tính danh này của sư phụ Thuần Vu Khôn có biết không?

- Thuần Vu Khôn không biết, nhưng Hô Diên Mỹ biết.

- Vậy tại sao sư phụ lại còn tự xưng là Kiếp Dư Sinh?

- Ta còn có thể sống được đến ngày hôm nay lẽ nào không phải là trải qua kiếp nạn mà còn sống sót hay sao?

Lữ Chính Anh bồng thở dài nói:

- Sư phụ tình hình vừa rồi bây giờ đồ nhi hồi tưởng lại vẫn còn sợ hãi.

- Người nên biết là trời thì cao, đất thì rộng!

Chu Tứ Nương nhíu mày nói:

- Loại kiếm pháp bá đạo đó không biết được luyện thành như thế nào? Nếu nhân số của những sát thủ đó nhiều như nữ kiếm sĩ của ta thì thật là một vấn đề nghiêm trọng.

Giả Nam Tinh trầm tư nói:

- Không thể nhiều bằng số nữ kiếm sĩ của lệnh chủ, nhưng theo ta biết có thể không ít hơn bốn mươi người.

Chu Á Nam nói:

- Nói vậy đã giảm đi sáu kẻ bị giết hồi nãy thì nay cũng còn lại hơn ba mươi người?

- Phải! Hơn nữa, bọn chúng đã lộ tung tích sau này có thể sẽ không dùng thủ đoạn lạm sát nữa, vì vậy từ bây giờ trở đi người của phe ta đều phải đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi, gia cường giới bị mới được.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Phải, xem ra bọn chúng còn có người lẫn trong đám khách khứa đó.

- Điều này khó tránh, trong thời gian sắp tới người của phe ta sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói:

- Ta cần phải mau chóng trừ khử tên lão tặc Thuần Vu Khôn này mới được.

- Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, nếu đơn đả độc đấu bọn ta đây không ai là đối thủ của Thuần Vu Khôn cả.

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Nhưng lần trước lúc đồ nhi đụng độ lão tặc đó, thì biểu hiện của hắn đâu có cao minh gì?

- Đó là y dấu tài nghệ, bây giờ mọi thứ đã phơi bày ra. Lúc đụng độ hẳn thì người sẽ thấy hẳn lợi hại như thế nào!

Chu Á Nam hỏi:

- Sư phụ, lẽ nào ngay sư phụ cũng không đánh lại nổi hẳn hay sao?

- Nếu ta đánh nổi hẳn thì thời gian qua đã không phải âm thầm lén lút hành động.

Chu Tú Nương thở dài:

- Làm sao đây?

- Vấn đề tuy gai góc, nhưng bọn ta cũng chẳng phải bị quan hay lo lắng gì, từ từ sẽ nghĩ ra cách thôi. Hơn nữa thật ra ta cũng đã sớm có tính toán sắp xếp rồi.

Chu Á Nam lúc này mới giãn mặt cười nói:

- Hóa ra sư phụ đã có cẩm nang diệu kế, đồ nhi lo sợ thật vô ích!

- Sắp xếp tính toán của ta có hiệu quả hay không lúc này vẫn còn khó dự liệu, vì vậy không thể thổ lộ được.

Chu Á Nam cười nói:

- Ngay hai đồ đệ bảo bối của sư phụ mà sư phụ cũng giấu hay sao?

- Đừng nói bừa, hai người đã bái sư bao giờ đâu?

Chu Á Nam liền nhìn Lữ Chính Anh cười nói:

- Được! Chính Anh ca, bọn ta tiến hành bái sư đại lễ đi!

Nhưng Giả Nam Tinh đã vội vã xua tay ngăn chặn nói:

- Không! Không! Ta không hứng gì cái trò này. Hơn nữa bây giờ không phải là lúc tiến hành bái sư đại lễ.

Chu Á Nam cười đắc ý nói:

- Vậy sư phụ có thể nói cho đồ nhi biết kế hoạch của sư phụ chứ?

- Ta sẽ nói cho các người, nhưng đợi sau này đã.

Chu Á Nam cười hỏi:

- Đợi đến bao giờ?

- Ta đang đợi thư trả lời của một người, chậm nhất không quá ba ngày.

Nói xong liền nâng ly rượu uống cạn.

Chu Á Nam đổi vấn đề hỏi:

- Đồ nhi nhớ lại, lúc ở Thiên Tâm Cốc ẩn thân pháp của sư phụ, bây giờ không phải là lúc để đem ra sử dụng hay sao?

- Đó không phải là ẩn thân pháp, mà là tà đạo bàng môn của võ học, tên gọi là Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật.

Chu Á Nam cười nói:

- Sư phụ, danh xưng không quan trọng, chủ ý mà đồ nhi muốn nói đó là bây giờ là lúc sử dụng nó.

- Dùng thế nào?

- Sư phụ không phải vừa rồi đã nói, võ công của lão tặc Thuần Vu Khôn cao đến mức không ai có thể chế phục được hay sao?

- Đích xác là như vậy!

- Vậy thì bọn ta sao không lợi dụng Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật âm thầm tiếp cận lão tặc Thuần Vu Khôn...

- A đầu, người muốn sư phụ đi ám sát hử?

- Điều này gọi là sự cấp tòng quyền, không thỏa đáng sao? Nếu sư phụ cảm thấy khó làm thì hãy dạy pháp thuật đó cho đồ nhi, đồ nhi sẽ thực hiện.

- Nói tới nói lui, cuối cùng cũng lòi ra là người muốn học Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật...

- Sư phụ đừng hiểu oan đồ nhi!

- Ta hiểu oan gì người?

- Sư phụ, đồ nhi muốn học Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật cố nhiên không sai. Nhưng đồ nhi muốn học để đi giết lão tặc Thuần Vu Khôn là thật lòng!

- Chuyện này ta biết, nhưng đó là một trò tà môn thấp kém, ta không thể truyền cho người được, sự thật cho dù người có học được thì cũng chẳng dùng được vào việc gì đâu.

- Tại sao?

- Tại vì sử dụng Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật tiêu hao rất nhiều chân lực, vì vậy lúc người thi triển trò tà môn này sự thật đã không còn dư lực để làm cái chuyện ám sát nữa.

- Thật thế sao?

- Sư phụ nói dối người sao... Hơn nữa, ta chỉ có đôi đồ đệ bảo bối các người, có cái gì hay không truyền cho các người lẽ nào để mang xuống âm phủ dâng cho Diêm Vương gia làm lễ kiến diện sao?

Nghe nói thế mọi người đều bật cười.

Chu Tứ Nương nâng ly nói với Giả Nam Tinh:

- Lão gia, ta kính rượu lão gia một ly.

Giả Nam Tinh bật cười ha hả nói:

- Bình thường lệnh chủ căm hận bọn nam nhân xấu xa thấu xương, bây giờ lại kính rượu một nam nhân vừa xấu xa vừa già lão như ta, thật khiến ta kinh ngạc vô cùng!

- Lão gia, chuyện này ta vẫn nghĩ không thông.

Câu nói không đầu không đuôi này khiến cho Giả Nam Tinh nhíu mày hỏi:

- Lệnh chủ nghĩ không thông chuyện gì?

- Chính là võ công của Thuần Vu Khôn.

- Thuần Vu Khôn xem như là truyền nhân dòng chính của ta điều đó không sai, ý của lệnh chủ là muốn nói nguồn gốc kiếm chiêu mà Thuần Vu Khôn đã huấn luyện cho những sát thủ đó phải không?

- Phải, phải.

- Cũng chính điểm này là nút khúc mắc trong lòng mà ta trước giờ không cách gì gỡ bỏ được.

Nghe vậy, Lữ Chính Anh không khỏi giật mình nói:

- Sư phụ, lẽ nào trong chuyện này có uẩn khúc ẩn tình gì sao?

- Chính Anh, vừa rồi người đã lĩnh hội được kiếm chiêu mà các sát thủ đó sử dụng, người thấy có điểm gì đặc biệt?

- Đột nhiên cảm thấy kiếm chiêu đó dường như có tác dụng khắc chế Linh Xà Kiếm Pháp của bọn ta?

- Người đã có cảm giác như vậy đủ chứng minh cách nghĩ của ta không phải do ta lo vu vơ đâu.

- Sư phụ nói vậy ý là sao?

- Chuyện này nói ra rất dài.

Giả Nam Tinh nói xong liền đưa mắt nhìn quanh, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Nơi đây nói không tiện, ta thấy bữa cơm giao thừa này đã ăn sắp xong. Có thể sớm bãi tiệc, đổi nơi khác nói chuyện. Đồng thời sau khi bọn ta bãi tiệc, mọi người còn lại cũng sẽ cảm thấy tự thoải mái hơn. Trong năm chỉ có một đêm trừ tịch, xin lệnh chủ ra lệnh: Trừ những kẻ trực ban phải đặc biệt đề cao cảnh giác. Còn những người không có nhiệm vụ gì có thể thoải mái nghỉ ngơi.

Chu Tứ Nương gật đầu nói:

- Lão gia nói phải.

Nói xong liền dặn bảo hộ giá song tướng, chính phó tổng quản, rồi cùng với Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh và hai ái nữ đứng dậy rời bàn đi vào buồng của mình.

Sau khi mọi người đã an vị, Giả Nam Tinh mới chậm rãi nghiêm mặt kể:

- Các vị đều biết, bộ kiếm pháp tên gọi là Linh Xà Kiếm Pháp đó của ta chính là biến thể từ thân pháp huyền diệu của loài rắn khi công kích địch thủ. Hơn nữa cũng không phải là do một mình ta sáng chế mà căn cứ trên di cảo của một dị nhân tiền bối mà cải sửa lại, để hình thành bộ kiếm pháp tương đối hoàn chỉnh lúc này.

Dứt lời lại trầm tư nói tiếp:

- Lúc ta cùng Linh Xà Kiếm Pháp bôn ba khắp nơi, lúc đó kiếm pháp của ta hiệu xưng vô địch nhưng có một lần đã thất bại dưới tay một đạo sĩ trẻ tuổi, sau đó mới biết đạo sĩ trẻ tuổi đó tự xưng là Thiên Hạc Tử, kiếm pháp mà y sử dụng cũng có tên gọi là Thiên Hạc Kiếm Pháp.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Trời sinh vật này khắc vật kia, hạc có thể khắc xà, chẳng trách nào năm đó sư phụ thất bại.

- Mà sự thật Thiên Hạc Kiếm Pháp của Thiên Hạc Tử cũng đích xác là căn cứ vào thân pháp lúc hạc bắt rắn mà chế biến ra, vì vậy nên ta bị khắc chế hoàn toàn.

Chu Tứ Nương thốt lên:

- Ô! Ta hiểu ra rồi.

Giả Nam Tinh đưa mắt nhìn ba thanh niên còn lại nói:

- Ba người cũng hiểu ra rồi chứ?

Chu Á Nam mỉm cười giành lời nói:

- Có phải sư phụ nghi ngờ Thiên Hạc Tử đó cũng ở Vô Địch Bảo?

- Có thể nói thế, thế nhưng ở Vô Địch Bảo ta đã có một chỗ dựa rất đáng tin. Ta cũng đã tự mình thăm kiểm tra nhưng không có một nhân vật như thế.

Chu Á Nam nói:

- Nói vậy, Thiên Hạc Tử ẩn thân ở một nơi khác, âm thầm chỉ cho Thuận Vu lão tặc?

- Phải! Điều này hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của ta. Chẳng qua điều này đến nay vẫn còn chưa được chứng minh.

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Cái chỗ dựa của sư phụ ở Vô Địch Bảo là ai?

- Đây là một bí mật của riêng ta, vì bất cứ một chuyện gì mà hơn một người biết thì đã giảm bớt một phần bí mật, vì vậy ta sẽ không nói cho bất cứ ai biết.

Chu Tứ Nương nhú mày nói:

- Lão gia, xem ra sự cơ mật này cũng có một khuyết điểm.

- Lệnh chủ muốn nói khuyết điểm gì?

- Tỷ dụ như, người đó đụng độ với người của phe ta vạn nhất võ công của y không địch nổi mà bị bọn ta ngộ sát thì sao?

- Ta cũng đã nghĩ đến điều này, nếu rơi vào trường hợp đó y tất sẽ nói ra thân thế của mình.

- o O o -